POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (szósta izba)
z dnia 14 lipca 2005 r.*

W sprawie C-420/04 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, złożone w dniu 29 września 2004 r.,

Georgios Gouvras, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Bereldange (Luksemburg), reprezentowany przez J.-N. Louisa, avocat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez J. Curralla oraz L. Lozano Palacios, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w postępowaniu w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby (sprawozdawca), J.- P. Puissochet i S. von Bahr, sędziowie,

rzecznik generalny: C. Stix-Hackl,
sekretarz: R. Grass,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

1 W odwołaniu G. Gouvras żąda uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawach połączonych T-180/02 i T-113/03 Gouvras przeciwko Komisji (Zb.Orz. str. II-987, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), którym oddalona została jego skarga o uchylenie decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 14 sierpnia 2001 r. ustalającej z mocą wsteczną od dnia 1 listopada 2000 r. oraz na cały czas trwania oddelegowania w interesie służby, że miejscem jego zatrudnienia są Ateny, oraz zobowiązującej go do zwrotu kwot, które zgodnie z tą decyzją (zwaną dalej „decyzją z dnia 14 sierpnia 2001 r.") zostały nadpłacone, a także decyzji Komisji z dnia 30 kwietnia 2001 r. ograniczającej do 35% część wynagrodzenia podlegającego przelaniu do Luksemburga w czasie trwania oddelegowania.

Ramy prawne

2 Artykuł 37 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") definiuje oddelegowanie w interesie służby w następujący sposób:

„Oddelegowanym urzędnikiem jest urzędnik powołany na czas nieokreślony, który decyzją organu powołującego:

a) został skierowany w interesie służby:

— w celu tymczasowego pełnienia służby poza swoją instytucją

[...]".

3 Artykuł 38 regulaminu pracowniczego wyjaśnia zasady, które mają zastosowanie do tego rodzaju oddelegowania, w następujący sposób:

„Do oddelegowania w interesie służby mają zastosowanie następujące przepisy:

a) decyzję w sprawie oddelegowania podejmuje organ powołujący po wysłuchaniu zainteresowanego urzędnika;

b) czas trwania oddelegowania jest określany przez organ powołujący;

c) po upływie każdego sześciomiesięcznego okresu zainteresowany urzędnik może wnioskować o zakończenie oddelegowania;

d) urzędnik oddelegowany na podstawie art. 37 lit. a) tiret pierwsze jest uprawniony do dodatku wyrównawczego w przypadku, gdy łączne wynagrodzenie otrzymywane na stanowisku, na które został oddelegowany, jest niższe niż przewidziane dla jego grupy zaszeregowania oraz stopnia w instytucji macierzystej; uprawniony jest również do uzyskania zwrotu wszystkich dodatkowych wydatków spowodowanych oddelegowaniem;

[...]

f) oddelegowany urzędnik zachowuje swoje stanowisko, prawo do przeniesienia na wyższy stopień oraz prawo do awansu;

g) po zakończeniu oddelegowania urzędnik jest niezwłocznie przywracany na poprzednio zajmowane stanowisko".

4 Z kolei art. 85 regulaminu pracowniczego reguluje zwrot nadpłaconych kwot w następujący sposób:

„Każda kwota wypłacona bez podstawy prawnej podlega zwrotowi, jeśli osoba, która ją otrzymała, była świadoma braku podstawy prawnej wypłaty lub jeżeli jej brak był na tyle oczywisty, że osoba ta musiała być go świadoma".

5 Miejsce zatrudnienia ma wpływ na stosowanie art. 4, 5 i 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, które regulują odpowiednio dodatek zagraniczny, dodatek na zagospodarowanie i dietę dzienną.

6 Zgodnie z art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego:

„1. Dodatek zagraniczny w wysokości równej 16% całkowitej kwoty wynagrodzenia podstawowego powiększonej o dodatek na gospodarstwo domowe oraz dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu wypłacany na rzecz urzędnika jest przyznawany:

a) urzędnikom:

— którzy nie są oraz nigdy nie byli obywatelami państwa, na którego terytorium znajduje się ich miejsce zatrudnienia,

oraz

— którzy w okresie pięciu lat, kończącym się sześć miesięcy przed wstąpieniem do służby, nie prowadzili swojej głównej działalności zawodowej ani nie posiadali stałego miejsca zamieszkania na europejskim terytorium tego państwa. Do celów niniejszego przepisu nie są brane pod uwagę sytuacje wynikające z pracy wykonywanej dla innego państwa lub dla organizacji międzynarodowej;

b) urzędnikom, którzy są lub byli obywatelami państwa, na którego terytorium znajduje się ich miejsce zatrudnienia, którzy jednak przez okres 10 lat kończący się w dniu wstąpienia przez nich do służby posiadali stałe miejsce zamieszkania poza europejskim terytorium tego państwa z przyczyn innych niż wykonywanie obowiązków w służbie państwowej lub na rzecz organizacji międzynarodowej".

7 Artykuł 5 załącznika VII do regulaminu pracowniczego stanowi:

„1. Urzędnikowi powołanemu na czas nieokreślony, uprawnionemu do dodatku zagranicznego lub który wykaże, iż został zmuszony do zmiany swojego miejsca zamieszkania w celu spełnienia wymogów art. 20 regulaminu pracowniczego, przysługuje dodatek na zagospodarowanie w wysokości dwukrotności miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w przypadku urzędnika uprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe lub w wysokości jednego miesięcznego wynagrodzenia podstawowego w przypadku urzędnika nieuprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe.

[...]

Do dodatku na zagospodarowanie stosuje się współczynnik korygujący obowiązujący dla miejsca zatrudnienia urzędnika.

2. Urzędnikowi, który ze względu na przeniesienie [do] nowe[go] miejsc[a] zatrudnienia jest zmuszony do zmiany swojego miejsca zamieszkania w celu spełnienia wymogów art. 20 regulaminu pracowniczego, wypłacany jest dodatek na zagospodarowanie w tej samej wysokości.

3. [...]

Dodatek na zagospodarowanie wypłacany jest po przedstawieniu dokumentów potwierdzających, że urzędnik, a jeśli jest on uprawniony do dodatku na gospodarstwo domowe także jego rodzina, osiedlił się w miejscu, gdzie został zatrudniony.

4. Urzędnikowi uprawnionemu do dodatku na gospodarstwo domowe, który osiedla się w miejscu, gdzie został zatrudniony, bez swojej rodziny, przysługuje połowa dodatku, do którego byłby uprawniony. Druga połowa jest wypłacana, gdy jego rodzina zamieszka w miejscu, gdzie jest on zatrudniony, pod warunkiem że nastąpi to w terminie określonym w art. 9 ust. 3 [załącznika VII do regulaminu]. W przypadku gdy urzędnik przenoszony jest do miejsca, gdzie zamieszkuje jego rodzina, przy czym jego rodzina zamieszkiwała w tym miejscu przed przeniesieniem urzędnika, nie przysługuje mu z tego tytułu dodatek na zagospodarowanie.

[...]".

8 Artykuł 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego stanowi:

„1. W przypadku gdy urzędnik wykaże, iż w celu spełnienia wymogu art. 20 regulaminu pracowniczego musi zmienić swoje miejsce zamieszkania, uprawniony jest on przez okres określony w ust. 2 do diety dziennej [...].

2. [...]

Dieta dzienna w żadnym przypadku nie przysługuje po dniu, w którym urzędnik przeprowadza się w celu spełnienia wymogu art. 20 regulaminu pracowniczego.

[...]".

9 Artykuł 17 załącznika VII do regulaminu pracowniczego brzmi następująco:

„1. Wypłaty dokonuje się na rzecz każdego urzędnika w miejscu oraz w walucie państwa, w którym wykonuje on swoje obowiązki.

2. Na warunkach określonych w przepisach przyjętych za wspólnym porozumieniem przez instytucje Wspólnot, po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. Regulaminu Pracowniczego, urzędnik może:

a) zlecić regularne przelewanie części swojego wynagrodzenia do maksymalnej wysokości przysługującego mu dodatku zagranicznego lub dodatku z tytułu zamieszkiwania za granicą za pośrednictwem instytucji, w której jest zatrudniony [...];

b) zlecić dokonywanie regularnych przelewów przekraczających maksymalną kwotę określoną na początku lit. a) pod warunkiem, że środki te przeznaczone są na pokrycie wydatków urzędnika wynikających w szczególności z wykazanych regularnych zobowiązań poza granicami państwa, na terytorium którego instytucja, w której jest on zatrudniony, posiada swoja siedzibę, lub poza granicami państwa, na terenie którego urzędnik wykonuje swoje obowiązki;

c) niezależnie od powyższych regularnych przelewów, wyjątkowo uzyskać w uzasadnionych przypadkach zgodę na przelanie kwot, do których chciałby posiadać dostęp w walutach określonych w lit. a).

3. Przelewów przewidzianych w ust. 2 dokonuje się według kursu walutowego określonego w art. 63 akapit drugi regulaminu pracowniczego; do przelewanych kwot stosuje się współczynnik odpowiadający stosunkowi współczynnika korygującego dla państwa, w którego walucie dokonuje się przelewu, oraz współczynnika korygującego dla państwa, w którym urzędnik jest zatrudniony".

10 Artykuł 1 uregulowania ustalającego tryb dokonywania przelewów części wynagrodzenia urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „uregulowaniem wspólnym"), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 1980 r. z mocą od dnia 1 kwietnia 1979 r., stanowi:

„Zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. a) załącznika VII do regulaminu urzędnik może zlecić regularne przelewanie, za pośrednictwem instytucji, w której jest zatrudniony, części swojego wynagrodzenia do maksymalnej wysokości przysługującego mu dodatku zagranicznego lub dodatku z tytułu zamieszkiwania za granicą, wynikającej z zastosowania współczynnika korygującego, który znajduje zastosowanie do wynagrodzenia urzędnika w miejscu zatrudnienia".

11 Artykuł 2 uregulowania wspólnego stanowi:

„Zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. b) załącznika VII do regulaminu urzędnik może ponadto zlecić regularne przelewanie, za pośrednictwem instytucji, w której jest zatrudniony,

części swojego wynagrodzenia w wysokości przewyższającej kwotę, o której mowa w art. 1, o ile te przelewy przeznaczone są na pokrycie wydatków wynikających z regularnie ponoszonych i potwierdzonych dowodami opłat poza państwem jego zatrudnienia.

Za wydatki uzasadniające takie przelewy uznaje się:

— opłaty za studia dzieci, na które przysługuje dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu, za okazaniem zaświadczenia ze szkoły lub uczelni wyższej [...].

— [...];

— spłaty kredytu hipotecznego, za okazaniem aktu notarialnego i umowy kredytowej [...]".

12 Artykuł 3 uregulowania wspólnego stanowi:

„Regularne przelewy, które zostały zdefiniowane w art. 1 i 2, nie mogą łącznie przekraczać 35% miesięcznego wynagrodzenia netto".

13 Zgodnie z art. 5 uregulowania wspólnego:

„Zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. c) załącznika VII do regulaminu organ powołujący może w drodze wyjątku w uzasadnionych przypadkach wyrazić zgodę na przelanie urzędnikowi, za pośrednictwem instytucji, w której jest zatrudniony, kwot, do których ten chciałby posiadać dostęp w walutach określonych w art. 17 ust. 2 lit. a) tego załącznika. Zgoda jest udzielana po zbadaniu uzasadnienia".

14 Wreszcie art. 6 akapit czwarty uregulowania wspólnego stanowi:

„Instytucja regularnie sprawdza, czy przesłanki, które stanowiły postawę zgody, nadal są spełnione. Zaprzestaje ona dokonywania przelewów, jeśli stwierdzi, że przesłanki nie są spełnione".

15 Wewnętrzne wytyczne Komisji z dnia 30 lipca 1993 r. dotyczące trybu stosowania uregulowania wspólnego, opublikowane w *Informations administratives* (informacjach administracyjnych) nr 815 z dnia 11 sierpnia 1993 r. stanowią z kolei:

„1. W sytuacjach określonych w art. 2 uregulowania [wspólnego] urzędnik ma możliwość dokonywania regularnych przelewów kwot przekraczających wskazane w art. 1 progi.

— Przelewy te winny być przeznaczone na pokrycie wydatków przewidzianych w art. 2 uregulowania [wspólnego]

[...].

3. Zastosowanie formy przelewów za pośrednictwem instytucji jest dopuszczalne wyłącznie w przypadkach, gdy opłaty płatne są do państwa, w którego walucie następują poza państwem zatrudnienia urzędnika [...]".

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

16 Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu zostały w następujący sposób przedstawione w zaskarżonym wyroku:

„15 Skarżący został zatrudniony w dniu 1 czerwca 1982 r. na okres próbny w Komisji Wspólnot Europejskich na stanowisku administratora w grupie zaszeregowania A6, a miejscem zatrudnienia był Luksemburg.

16 Został on powołany na urzędnika z dniem 25 lutego 1983 r. ze skutkiem od dnia 1 marca, następnie został awansowany do grupy zaszeregowania A5 w 1987 r., do grupy A4 w 1991 r. i wreszcie do grupy A3 w charakterze kierownika wydziału w dniu 1 marca 1999 r.

17 W następstwie reorganizacji służb Komisji skarżący został powołany w dniu 1 października 1999 r. na kierownika wydziału ds. badania zdrowia publicznego, rozwoju polityki zdrowotnej oraz uwzględniania kwestii zdrowotnych w ramach pozostałych polityk w Dyrekcji ds. Zdrowia Publicznego w Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów.

18 W porozumieniu ze wszystkimi zainteresowanymi stronami jego DG wniosła w dniu 6 października 2000 r. do DG ds. Personelu i Administracji Komisji o oddelegowanie skarżącego w interesie służby do greckiego ministerstwa zdrowia, zgodnie z art. 37 lit. a) tiret pierwsze oraz art. 38 regulaminu pracowniczego.

19 W tym celu został on przeniesiony decyzją z dnia 27 października 2000 r. na stanowisko osobistego doradcy dyrektora w Dyrekcji ds. Zdrowia Publicznego DG ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów Komisji. Decyzja ta stała się skuteczna w dniu 1 listopada 2000 r.

20 Komisja dokonała następnie oddelegowania skarżącego w interesie służby decyzją z dnia 21 listopada 2000 r., która brzmi następująco:

»Artykuł 1

Na podstawie art. 37 [lit.] a) tiret pierwsze oraz art. 38 regulaminu pracowniczego postanawia się oddelegować w interesie służby do [greckiego] ministerstwa zdrowia [...] Georgiosa Gouvrasa (nr pers[onalny] 04295), urzędnika w grupie zaszeregowania A3 w Dyrekcji Generalnej ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów.

Artykuł 2

Georgios Gouvras zostaje oddelegowany w interesie służby, począwszy od dnia 1 listopada 2000 r. do dnia 31 października 2001 r.«.

21 Zważywszy na czasowy charakter oddelegowania skarżącego, jego rodzina pozostała w Luksemburgu, gdzie dzieci kontynuowały studia, a małżonka, również urzędnik Wspólnot Europejskich, nadal wykonywała pracę.

22 Komisja w dalszym ciągu dokonywała regularnych przelewów jego wynagrodzenia do Luksemburga, w tym dodatku zagranicznego w wysokości wynikającej z zastosowania współczynnika korygującego 100. Bezsporne jest, że w okresie oddelegowania skarżący nie otrzymywał żadnego wynagrodzenia od administracji greckiej.

23 W dniu 23 lipca 2001 r. skarżący za pośrednictwem poczty elektronicznej zażądał zapłaty kosztów corocznej podróży z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia dla siebie i swoich dzieci.

24 Pismem z dnia 26 lipca 2001 r. Martine Reicherts, dyrektor w Dyrekcji ds. Administracji i Zarządzania Personelem w Luksemburgu i Isprze w DG ds. Personelu i Administracji Komisji zwróciła się do Adriana Barnetta, kierownika wydziału ds. regulaminu pracowniczego Dyrekcji ds. Praw i Obowiązków, Polityki i Spraw Socjalnych tej samej DG, o »udzielenie wyjaśnień co do wykładni miejsca zatrudnienia G. Gouvrasa, ewentualnie po konsultacji ze służbą prawną, z uwzględnieniem [...] orzecznictwa w tej dziedzinie (wyrok [Sądu] z dnia 28 lutego 1996 r. w sprawie T-15/95 do Paço Quesado przeciwko Komisji, Rec. FP str. I-A-57 i II-171, w szczególności pkt 26–30)«.

25 W piśmie tym M. Reicherts stwierdziła:

»Jako że decyzja o oddelegowaniu nie wskazała miejsca zatrudnienia zainteresowanego, moje służby natrafiły na trudności przy ustalaniu płatności i zwrotów należnych zainteresowanemu, w których przedmiocie nastąpiła wymiana korespondencji między [wydziałem ds. personelu w Luksemburgu Dyrekcji ds. Administracji i Zarządzania Personelem w Luksemburgu i Isprze w Dyrekcji Generalnej ds. Personelu i Administracji a wydziałem ds. zarządzania prawami indywidualnymi Dyrekcji ds. Praw i Obowiązków, Polityki i Spraw Socjalnych w tej samej dyrekcji generalnej] i które zostały poruszone podczas spotkania w Brukseli, przy czym ostateczne stanowisko nie zostało uzgodnione«.

26 Po uzyskaniu odpowiedzi A. Barnetta M. Reicherts przesłała w dniu 14 sierpnia 2001 r. następujące pismo [...] do skarżącego:

»[W] następstwie pana wniosku [...] wydział [...] ds. personelu w Luksemburgu poprosił ponownie o wyjaśnienia wydział ds. regulaminu pracowniczego w przedmiocie stosowania przepisów w pana sytuacji. Załączam korespondencję, która została przy tej okazji wymieniona.

Z odpowiedzi tej, udzielonej w dniu 31 lipca 2001 r., wynika, że:

— zgodnie z art. 38 regulaminu pracowniczego jest pan uprawniony do zwrotu, za okazaniem dowodów, wszystkich kosztów poniesionych w związku z oddelegowaniem;

— należy odliczyć od pana wynagrodzenia wszelkie ewentualne dochody pochodzące z greckiego ministerstwa zdrowia [...], do którego został pan oddelegowany;

— ponieważ został pan oddelegowany do Aten [Grecja], pana miejscem zatrudnienia od dnia 1 listopada 2000 r. jest to miasto;

— z tego względu, począwszy od tego dnia, nie przysługuje już panu prawo do dodatku zagranicznego ani do zwrotu kosztów corocznej podróży;

— pana wynagrodzenie należy ustalać z zastosowaniem współczynnika korygującego dla Grecji;

— pana wynagrodzenie powinno być panu wypłacane w Grecji;

[...].

W celu zapewnienia ciągłości płatności pana wynagrodzenia wynagrodzenie za wrzesień 2001 r. zostanie wypłacone z zastosowaniem wyżej wymienionych zasad na konto w banku w Luksemburgu. Biuro wynagrodzeń poinformuje pana na początku września 2001 r. o dokładnej kwocie, która zostanie potrącona z pana przyszłych wynagrodzeń i będzie do pana dyspozycji w zakresie określenia sposobu dokonania zwrotu. Na obecnym stadium kwotę podlegającą zwrotowi można szacunkowo określić na 31 000 euro z wyłączeniem zwrotu z tytułu corocznej podróży«.

27 Skarżący zapoznał się z tym pismem przesłanym faksem w dniu 11 września 2001 r. i odpowiedział na nie pismem z dnia 14 września, prosząc o ponowne rozpatrzenia sprawy, jak również udzielenie różnych innych informacji. W piśmie tym skarżący wskazał na trudności w uzyskaniu precyzyjnych wskazówek co do warunków jego oddelegowania i wymienił różne osoby, z którymi konsultował się w tym zakresie, to jest J. Lavaud z wydziału ds. personelu objętego regulaminem pracowniczym i oddelegowanych ekspertów krajowych dyrekcji ds. polityki personalnej w DG ds. Personelu i Administracji Komisji, panią Perez-Silvan z wydziału ds. zarządzania prawami indywidualnymi Dyrekcji ds. Praw i Obowiązków, Polityki i Spraw Socjalnych w tej samej DG oraz D. Janssensa, szefa wydziału ds. personelu, budżetu i innych środków Dyrekcji Spraw Ogólnych w DG, w której zatrudniony był skarżący. D. Janssens dodał, że od wyjazdu skarżącego nie otrzymał żadnego pisma ze służb Komisji w przedmiocie warunków jego oddelegowania, ostrzegając go, że zostało ono dokonane na jego odpowiedzialność i ryzyko finansowe z możliwością ewentualnego zwrotu kwot wypłaconych bez podstawy prawnej.

28 M. Reicherts odpowiedziała pismem z dnia 2 października 2001 r. (zwanym dalej »decyzją z dnia 2 października 2001 r.«), informując go o możliwości zaskarżenia, gdyby taka była jego wola, decyzji dotyczącej ponownego określenia jego praw finansowych poprzez złożenie zażalenia na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

29 W dniu 10 października 2001 r. F. Augendre z wydziału ds. personelu w Luksemburgu Dyrekcji ds. Administracji i Zarządzania Personelem w Luksemburgu i Isprze w DG ds. Personelu i Administracji Komisji skierował do skarżącego pismo informujące, że w następstwie decyzji z 14 sierpnia 2001 r. uzupełniające wyliczenie jego wynagrodzenia za okres jego oddelegowania, dokonane na podstawie art. 85 regulaminu pracowniczego, dało wynik w postaci potrącenia w wysokości 1342,30 euro za listopad 2001 r. i 1342,16 euro za miesiące od grudnia 2001 r. do listopada 2003 r., czyli łącznie 24 miesięczne potrącenia.

30 W dniu 22 października 2001 r. skarżący złożył do organu powołującego zażalenie, żądając uchylenia decyzji z 14 sierpnia 2001 r. oraz decyzji z dnia 2 października 2001 r., jak również wszystkich kart wynagrodzeń sporządzonych w wykonaniu tych decyzji.

31 Pismem przesłanym pocztą elektroniczną w dniu 31 października 2001 r. skarżący został poinformowany o decyzji Davida Byrne'a, komisarza odpowiedzialnego za kwestie zdrowia i ochrony konsumentów, o przywróceniu go do Luksemburga z tym samym dniem, ze względu na wyzwania, z którymi musiała się zmierzyć Komisja w dziedzinie bioterroryzmu.

32 Decyzją z dnia 11 grudnia 2001 r. z mocą od dnia 1 listopada 2001 r. Komisja zakończyła oddelegowanie skarżącego w interesie służby do greckiego ministerstwa zdrowia i »przywróciła go do pracy« w charakterze osobistego doradcy dyrektora Dyrekcji ds. Zdrowia Publicznego w DG ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów. Decyzja ta została uchylona i zastąpiona decyzją Komisji z dnia 6 lutego 2002 r., którą skarżący został »przywrócony do pracy« w charakterze osobistego doradcy tegoż dyrektora.

33 Zażalenie skarżącego zostało oddalone przez organ powołujący decyzją z dnia 22 lutego 2002 r., która została mu doręczona w dniu 1 marca 2002 r.

34 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 czerwca 2002 r. skarżący wniósł skargę na decyzję z 14 sierpnia 2001 r. (sprawa T-180/02).

35 W następstwie decyzji Komisji o ustaleniu Aten miejscem jego zatrudnienia skarżący wystąpił w dniu 28 stycznia 2002 r. z wnioskiem o przelewanie części jego wynagrodzenia koniecznej do pokrycia regularnych i potwierdzonych

dowodami opłat, do których zapłaty był on — jego zdaniem — zobowiązany w Luksemburgu, miejscu jego zwykłego zatrudnienia i jego stałym miejscu zamieszkania.

36 W dniu 8 marca 2002 r. skarżący wystąpił z drugim wnioskiem o przyznanie dodatku na zagospodarowanie i diety dziennej, zgodnie z art. 5 i 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, ze względu na podjęcie nowych zadań odpowiednio w dniu 1 listopada 2000 r. w Atenach i 1 listopada 2001 r. w Luksemburgu.

37 Decyzją z dnia 30 kwietnia 2002 r. (zwaną dalej »decyzją z 30 kwietnia 2002 r.«) administracja, po pierwsze, uwzględniła jego wniosek o dokonanie, na podstawie art. 17 ust. 2 lit. c) załącznika VII do regulaminu pracowniczego, przelewu części wynagrodzenia netto z Grecji do Luksemburga w okresie od listopada 2000 r. do października 2001 r., jednakże z ograniczeniem do 35% tego wynagrodzenia, a po drugie, poinformowała skarżącego o oddaleniu jego wniosku o wypłatę dodatku na zagospodarowanie i diety dziennej".

Skarga do Sądu i zaskarżony wyrok

17 Pismem z dnia 11 czerwca 2002 r. G. Gouvras złożył pierwszą skargę na decyzję z dnia 14 sierpnia 2001 r. (sprawa T-180/02). Komisja wniosła o oddalenie tej skargi.

18 Skarżący złożył drugą skargę na decyzję z dnia 30 kwietnia 2002 r. (sprawa T-113/03). Komisja wniosła o oddalenie również tej skargi.

19 Na poparcie skargi na decyzję z dnia 14 sierpnia 2001 r. skarżący podnosi trzy zarzuty.

20 W pierwszym zarzucie podniósł, że Komisja naruszyła art. 37 akapit pierwszy lit. a) tiret pierwsze i art. 38 lit. a) regulaminu pracowniczego po pierwsze przez to, że uchybiła obowiązkowi jego wysłuchania przed oddelegowaniem go, a po drugie przez to, że ustaliła z mocą wsteczną, że miejscem jego zatrudnienia były Ateny.

21 W tym zakresie Sąd orzekł w pkt 70–86 zaskarżonego wyroku, że po pierwsze, administracja słusznie oczekiwała od skarżącego, mając na względzie jego grupę zaszeregowania, wysokiego stopnia znajomości procedur administracyjnych i regulaminowych, a po drugie, że oddelegowując skarżącego do greckiego ministerstwa zdrowia, Komisja w dorozumiany sposób określiła Ateny miejscem jego zatrudnienia.

22 Sąd doszedł zatem w pkt 87 zaskarżonego wyroku do wniosku, że Komisja słusznie ustaliła, że Ateny były miejscem zatrudnienia skarżącego, i w konsekwencji oddalił pierwszy zarzut podniesiony przez niego na poparcie jego pierwszej skargi.

23 W drugim zarzucie skarżący podniósł, że Komisja naruszyła art. 85 regulaminu pracowniczego oraz że wydała ona decyzję arbitralną, opierającą się na naruszeniu zasady uzasadnionych oczekiwań i obowiązku należytej staranności, jako że nie dostarczyła mu we właściwym czasie wiarygodnych informacji, które umożliwiłyby mu zbadanie, czy w świetle zobowiązań finansowych mógł on zaakceptować oddelegowanie do Aten i znaczące zmniejszenie swojego wynagrodzenia z powodu zastosowania współczynnika korygującego obowiązującego dla Grecji i zawieszenia jego prawa do dodatku zagranicznego.

24 W tym zakresie Sąd przypomniał w pkt 102 zaskarżonego wyroku, że zwrot nadpłaconych kwot zakłada, zgodnie z art. 85 regulaminu pracowniczego, brak podstawy prawnej wypłaty, którego jej odbiorca był świadomy lub który był na tyle oczywisty, że osoba ta musiała być go świadoma.

25 Jeśli chodzi, po pierwsze, świadomości braku podstawy prawnej wypłaty po stronie skarżącego z tego względu, że miejscem jego zatrudnienia powinny były zostać ustalone Ateny, to Sąd orzekł w pkt 108 zaskarżonego wyroku, że G. Gouvras pobrał bez podstawy prawnej kwoty, które zostały mu wypłacone, z uwagi na ustalenie Luksemburga miejscem jego zatrudnienia.

26 W pkt 109 zaskarżonego wyroku Sąd wyjaśnił jednak, że kwoty te podlegają zwrotowi wyłącznie pod warunkiem, że błąd popełniony przez administrację był na tyle oczywisty, że skarżący musiał być go świadom. W pkt 111 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że o ile jest prawdą, że Komisja nie wyraziła się jasno i potrzebowała kilku miesięcy, żeby zająć stanowisko w przedmiocie praw G. Gouvrasa, w szczególności w zakresie jego dodatku zagranicznego, o tyle należy stwierdzić, że urzędnik wykazujący zwykłą staranność nie mógł nie być świadomy tego, że wypłata tego dodatku związana jest z pobytem za granicą w rozumieniu art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

27 Odnosząc się, po drugie, do arbitralnego zdaniem skarżącego charakteru decyzji z 14 sierpnia 2001 r., Sąd orzekł w pkt 117–119 zaskarżonego wyroku, że wobec braku konkretnych zarzutów dotyczących tego, jaki obowiązek został naruszony, należało oddalić ten zarzut.

28 Po trzecie, odnosząc się do naruszenia obowiązku należytej staranności przez Komisję, Sąd stwierdził w pkt 120–125 zaskarżonego wyroku, że nie naruszyła ona takiego obowiązku, ponieważ skarżący przyznał, że został poinformowany o skutkach administracyjnych jego oddelegowania w interesie służby.

29 Po czwarte, w przedmiocie naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań Sąd orzekł w pkt 126–131 zaskarżonego wyroku, że argument ten nie może być uwzględniony, w szczególności z powodu braku precyzyjnych zapewnień skarżącego o warunkach jego oddelegowania dokonanych przez Komisję.

30 W konsekwencji drugi zarzut podniesiony przez skarżącego na poparcie jego pierwszej skargi został oddalony jako bezzasadny.

31 Trzecim zarzutem skarżący wskazywał na naruszenie art. 5 i 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, twierdząc, że Komisja odmówiła przyznania mu zarówno prawa do dodatku na zagospodarowanie, jak i diety dziennej.

32 W tym zakresie Sąd orzekł w pkt 142–144 zaskarżonego wyroku, że Komisja w decyzji z dnia 14 sierpnia 2000 r. nie odmówiła skarżącemu przyznania tych dodatków. Sąd uznał zatem, że należało oddalić ten zarzut.

33 Wskutek tego skarga G. Gouvrasa na tę decyzję została w całości oddalona.

34 W drugiej skardze, wniesionej na decyzję z 30 kwietnia 2002 r., G. Gouvras podniósł dwa zarzuty w celu zakwestionowania jej zgodności z prawem.

35 W pierwszym zarzucie twierdził on, że art. 5 i 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego zostały naruszone przez to, że w trakcie jego oddelegowania do Aten odmówiono mu dodatku na zagospodarowanie i diety dziennej, co miało również wpływ na dodatek na zagospodarowanie podczas jego przywrócenia do Luksemburga.

36 Jeśli chodzi, po pierwsze, o przyznanie skarżącemu dodatku na zagospodarowanie podczas jego oddelegowania do Aten, to Sąd orzekł w pkt 156–159 zaskarżonego wyroku, że skarżący słusznie domagał się uchylenia decyzji z dnia 30 kwietnia 2002 r. odmawiającej mu dodatku na zagospodarowanie.

37 Jeśli chodzi, po drugie, o przyznanie skarżącemu dodatku na zagospodarowanie podczas jego powrotu do Luksemburga, Sąd stwierdził w pkt 160 i 161 zaskarżonego wyroku, że Komisja miała podstawy, by odmówić przyznania tego dodatku na podstawie art. 5 ust. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

38 Jeśli chodzi, po trzecie, o diety dzienne, to Sąd orzekł w pkt 162–166 zaskarżonego wyroku, że Komisja słusznie odmówiła mu ich przyznania, ponieważ gdyby się tak nie stało, dieta ta zostałaby mu wypłacona sprzecznie z celem art. 10 załącznika VII do regulaminu. Ani bowiem jego zamieszkanie w Atenach, ani w Luksemburgu nie mogło być uznane za tymczasowe.

39 Sąd uznał więc, że należało uwzględnić częściowo pierwszy zarzut podniesiony przez skarżącego na poparcie jego drugiej skargi, ponieważ Komisja niesłusznie odmówiła przyznania skarżącemu dodatku na zagospodarowanie podczas jego zatrudnienia w Atenach.

40 W drugim zarzucie skarżący twierdził, że ograniczając do 35% część wynagrodzenia, którą pozwolono mu przelewać poza państwo członkowskie, w którym wykonywał swoje zadania, Komisja naruszyła art. 38 lit. d) regulaminu pracowniczego oraz art. 17 załącznika VII do niego.

41 W tym zakresie Sąd orzekł w pkt 194–211 zaskarżonego wyroku, że Komisja prawidłowo zastosowała art. 38 lit. d) regulaminu pracowniczego, jako że skarżący pobierał w istocie podczas swego oddelegowania do Aten wynagrodzenie odpowiadające tej samej grupie zaszeregowania i temu samemu stopniowi, jakie posiadał w instytucji macierzystej. Przepis ten nie oznacza bowiem wcale, że zainteresowany powinien otrzymywać w czasie zatrudnienia w Atenach całość wynagrodzenia, które było mu wypłacane w Luksemburgu. Sąd orzekł również, że ograniczenie przelewów wynagrodzenia netto skarżącego do 35% nie było nieproporcjonalne, ponieważ nie przedstawił on dowodów na istnienie wyjątkowych wydatków, które umożliwiłyby administracji zezwolenie mu na przelewy ponad tę część.

42 W takich okolicznościach Sąd oddalił drugi zarzut podniesiony przez G. Gouvrasa na poparcie jego drugiej skargi.

43 Wskutek tego Sąd, po pierwsze, uchylił decyzję z dnia 30 kwietnia 2002 r. odmawiającą przyznania skarżącemu dodatku na zagospodarowanie w związku z jego oddelegowaniem do Aten, a po drugie, oddalił drugą skargę w pozostałym zakresie.

Odwołanie

Wnioski stron

44 W odwołaniu G. Gouvras wnosi do Sądu:

— tytułem żądania głównego o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie oddalającym jego żądania:

— po pierwsze, w sprawie T-180/02 o uchylenie decyzji z dnia 14 sierpnia 2001 r. i

— po drugie, w sprawie T-113/03 o uchylenie decyzji z dnia 30 kwietnia 2002 r. ograniczającej do 35% część jego wynagrodzenia podlegającą przelewowi do Luksemburga podczas trwania jego oddelegowania i

— następnie o ponowne rozpatrzenie sprawy poprzez zezwolenie mu na dostosowanie jego zarzutów i żądań;

— tytułem żądania ewentualnego o uchylenie decyzji z dnia 14 sierpnia 2001 r. w całości oraz decyzji z dnia 30 kwietnia 2002 r. w zakresie, w jakim ogranicza do 35% część jego wynagrodzenia podlegającą przelewowi do Luksemburga, czyli jego stałego miejsca zamieszkania;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania obu instancji.

45 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego albo w każdym razie jego oddalenie jako nieuzasadnionego;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

46 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 119 regulaminu, jeżeli odwołanie jest w całości lub w części oczywiście niedopuszczalne albo oczywiście bezzasadne, Trybunał może w każdym czasie, działając na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, odrzucić lub oddalić odwołanie w całości albo w części, orzekając postanowieniem z uzasadnieniem.

W przedmiocie zarzutów dotyczących decyzji z dnia 14 sierpnia 2001 r.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

47 W pierwszym zarzucie skarżący podnosi, że Sąd naruszył przepisy prawa przez to, że nie zbadał, czy Komisja rzeczywiście poinformowała skarżącego przed podjęciem decyzji o jego oddelegowaniu w interesie służby o wszystkich skutkach takiego oddelegowania nie tylko w zakresie jego sytuacji administracyjnoprawnej, lecz również w zakresie konsekwencji finansowych, które się z tym wiązały,

w szczególności w odniesieniu do prawa do dodatku zagranicznego, zwrotu kosztów corocznej podróży i okoliczności, że do jego wynagrodzenia będzie stosowany współczynnik korygujący obowiązujący dla Grecji. W takiej sytuacji nie miał on możliwości skutecznie powołać się na swoje interesy i zażądać po upływie terminu sześciu miesięcy zakończenia oddelegowania. G. Gouvras ocenia zatem, że naruszony został art. 37 akapit pierwszy lit. a) tiret pierwsze i art. 38 regulaminu pracowniczego.

48 W tym zakresie wystarczy przypomnieć, że z art. 255 ust. 1 WE oraz art. 58 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych, a jego podstawę musi stanowić brak właściwości Sądu, naruszenie przepisów postępowania przed Sądem wpływające niekorzystnie na interesy wnoszącego odwołanie oraz naruszenie prawa wspólnotowego przez Sąd (zob. w szczególności wyroki z dnia 16 marca 2000 r. w sprawie C-284/98 P Parlament przeciwko Bieber, Rec. str. I-1527, pkt 30 oraz postanowienie z dnia 10 maja 2001 r. w sprawie C-345/00 P FNAB i in. przeciwko Radzie, Rec. str. I-3811, pkt 28).

49 Ponadto z utrwalonego orzecznictwa wynika, że Sąd jest wyłącznie właściwy, po pierwsze, do dokonania ustaleń faktycznych, z wyjątkiem istotnej nieścisłości tych ustaleń wynikającej z akt sprawy, które zostały mu przedstawione, a po drugie, do dokonania oceny stanu faktycznego. Ocena stanu faktycznego nie może stanowić, z wyjątkiem przypadku wypaczenia dowodów przedstawionych Sądowi, kwestii prawnej poddanej jako taka kontroli Trybunału (zob. wyroki z dnia 2 marca 1994 r. w sprawie C-53/92 P Hilti przeciwko Komisji, Rec. str. I-667, pkt 42 oraz z dnia 21 czerwca 2001 r. w sprawach połączonych od C-280/99 P do C-282/99 P Moccia Irme i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-4717, pkt 78).

50 Zatem zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych lub oceny stanu faktycznego przez Sąd są dopuszczalne wyłącznie w przypadku, gdyby skarżący zarzucił, że Sąd dokonał

ustaleń, których istotna nieścisłość wynika z akt sprawy lub wypacza dowody, które zostały mu przedstawione.

51 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że pierwszym zarzutem G. Gouvras wnosi do Trybunału o zbadanie dokonanej przez Sąd oceny stanu faktycznego, zgodnie z którą skarżący został wysłuchany i w wystarczającym stopniu poinformowany przed wydaniem decyzji o oddelegowaniu, przy czym nie wykazuje on ponadto, by dowody zostały wypaczone przez Sąd.

52 Zarzut ten powinien zostać zatem odrzucony jako oczywiście niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

53 W drugim zarzucie G. Gouvras twierdzi przede wszystkim, że Sąd naruszył prawo przez to, że uznał, iż administracja popełniła błąd, sporządzając między dniem 1 listopada 2000 r. a dniem 14 sierpnia 2001 r. karty wynagrodzeń przy zastosowaniu współczynnika korygującego obowiązującego dla Luksemburga.

54 Ponadto skarżący twierdzi, że Sąd naruszył prawo wspólnotowe, orzekając, że skarżący był świadom nieprawidłowości w płatnościach lub że nieprawidłowość ta była na tyle oczywista, że musiał on być jej świadom. Zarzuca Sądowi, że niesłusznie ocenił, że wykazujący zwykłą staranność urzędnik o doświadczeniu i w grupie zaszeregowania takiej jak skarżący nie mógł nie być świadomy nieprawidłowości spornych wypłat.

55 W takiej sytuacji należy uznać, że skarżący kwestionuje stanowisko Sądu w przedmiocie kwalifikacji prawnej stanu faktycznego i poddaje w ten sposób kontroli Trybunału kwestię o charakterze prawnym.

56 Wynika stąd, że zarzut drugi podniesiony na poparcie odwołania jest dopuszczalny.

W przedmiocie zasadności dwóch podniesionych części zarzutu

57 Jeśli chodzi w pierwszej kolejności o nieprawidłowość płatności, to wystarczy zważyć, iż Sąd słusznie orzekł w pkt 104–108, że zasada zachowania łącznej wysokości wynagrodzenia urzędnika nie mogła skłonić administracji do wypłacenia mu dodatków i korzyści, do których nie przysługiwało mu prawo. W konsekwencji skoro miejscem zatrudnienia skarżącego powinny były zostać ustalone Ateny, to należy stwierdzić, że pobrał on bez podstawy prawnej kwoty wypłacone przez administrację w związku z ustaleniem Luksemburga miejscem jego zatrudnienia.

58 Jeśli chodzi z kolei o świadomość osoby odnoszącej korzyści z nieprawidłowości tych płatności, to również słusznie orzekł Sąd w pkt 109–116, że Komisja prawidłowo przeprowadziła postępowanie w sprawie zwrotu nadpłaconych kwot.

59 Jak stwierdził Sąd w pkt 111 zaskarżonego wyroku, „o ile jest prawdą, że Komisja nie wyraziła się jasno i potrzebowała kilku miesięcy, żeby zająć stanowisko w przedmiocie praw skarżącego, o tyle należy stwierdzić, że wykazujący zwykłą staranność urzędnik o doświadczeniu i w grupie zaszeregowania takiej jak skarżący nie mógł nie być świadomy tego, że wypłata dodatku zagranicznego jest związana z pobytem za granicą w rozumieniu art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego".

60 Wreszcie jak Sąd orzekł w pkt 115 zaskarżonego wyroku i przeciwnie do tego, co twierdzi skarżący, przepisy regulaminu pracowniczego nie mogą utwierdzać skarżącego w przekonaniu, że przysługiwało mu prawo do zachowania miejsca zatrudnienia w Luksemburgu oraz wszystkich dodatków, które tam otrzymywał. Po pierwsze bowiem regulamin pracowniczy nie zawiera wyraźnych przepisów, które dotyczyłyby określenia miejsca zatrudnienia urzędnika w przypadku oddelegowania, a po drugie, wiąże on w sposób wyraźny wypłatę spornych dodatków ze spełnieniem pewnych przesłanek.

61 Zatem słusznie Sąd przyznał, że Komisja prawidłowo przeprowadziła postępowanie w sprawie zwrotu nadpłaconych kwot.

62 W takiej sytuacji zarzut drugi podlega oddaleniu jako oczywiście bezzasadny.

W przedmiocie jedynego zarzutu dotyczącego decyzji z dnia 30 kwietnia 2002 r.

63 W tym jedynym zarzucie skarżący podnosi, że Sąd naruszył przepisy prawa, uznając, że decyzja z dnia 30 kwietnia 2002 r. nie naruszała art. 38 lit. d) regulaminu pracowniczego przez to, że ograniczała do 35% tę część jego wynagrodzenia, która podlegała przelewowi do Luksemburga w czasie jego oddelegowania.

64 W odwołaniu skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że jego żądanie nie ma na celu polepszenia jego sytuacji finansowej w stosunku do sytuacji, która wynika z jego oddelegowania, lecz wyłącznie uniknięcie znacznej straty finansowej. Skarżący nie wskazał jednak żadnego argumentu na poparcie tej tezy.

65 W tym względzie z art. 225 WE, art. 58 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 112 ust. 1 lit. c) regulaminu wynika, że odwołanie powinno zawierać precyzyjne określenie kwestionowanych elementów wyroku, którego uchylenia zażądano, oraz argumenty prawne, które w konkretny sposób uzasadniają to żądanie (zob. w szczególności wyrok z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-352/98 P Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, Rec. str. I-5291, pkt 34, z dnia 8 stycznia 2002 r. w sprawie C-248/99 P Francja przeciwko Monsanto i Komisji, Rec. str. I-1, pkt 68 oraz postanowienie z dnia 11 listopada 2003 r. w sprawie C-488/01 P Martinez przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-13355, pkt 40).

66 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że odwołanie nie zawiera przyczyn, dla których uzasadnienie prawne, na którym Sąd oparł się w pkt 210 zaskarżonego

wyroku, byłoby błędne, i w konsekwencji jedyny zarzut podniesiony wobec decyzji z dnia 30 kwietnia 2002 r. powinien zostać odrzucony jako niedopuszczalny.

67 Nawet gdyby odwołanie było dopuszczalne, byłoby ono bezzasadne, ponieważ w niniejszej sprawie wskazany przepis nie znajduje zastosowania, bowiem niedokonanie przelewu regulaminowych świadczeń nie mieści się w pojęciu obciążenia.

W przedmiocie kosztów

68 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 70 regulaminu w sporach między Wspólnotami a ich pracownikami instytucje pokrywają poniesione przez nie koszty. Jednakże zgodnie z art. 122 akapit drugi regulaminu, art. 70 nie ma zastosowania do odwołań wniesionych przeciwko instytucji przez jej urzędników lub innych pracowników. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) G. Gouvras zostaje obciążony kosztami postępowania.

Podpisy